RÅDETS DIREKTIV

af 28. marts 1983

om afgiftsfritagelse ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en medlemsstat

(83/183/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 99,

under henvisning til forslag fra Kommissionen (1),

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (2),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg (3), og

ud fra følgende betragtninger:

For at befolkningerne i medlemsstaterne kan blive sig eksistensen af Det europæiske Fællesskab mere bevidst, synes det belejligt til fordel for privatpersoner at videreføre bestræbelserne på inden for Fællesskabet at skabe vilkår svarende til dem, der gælder på et hjemmemarked;

på grund af de afgiftsmæssige hindringer ved privatpersoners indførsel i en medlemsstat af personlige ejendele, der befinder sig i en anden medlemsstat, besværliggøres den frie bevægelighed for personer i Fællesskabet; det er derfor vigtigt i videst muligt omfang at fjerne sådanne hindringer med indførelse af afgiftsfritagelse;

afgiftsfritagelse kan kun indrømmes ved indførsel af ejendele, som ikke har nogen kommerciel eller spekulationsmæssig karakter, og der bør derfor fastsættes begrænsninger og betingelser for anvendelsen af denne afgiftsfritagelse —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Medlemsstaterne indrømmer på de betingelser og i de tilfælde, der er anført nedenfor, afgiftsfritagelse for de omsætningsafgifter, punktafgifter og andre forbrugsafgifter, der normalt opkræves ved privatpersoners endelige indførsel af personlige ejendele fra en anden medlemsstat.

2. Dette direktiv omfatter ikke særlige og/eller periodiske skatter og afgifter vedrørende brugen af disse ejendele inden for landets grænser, såsom for eksempel afgifter, der opkræves ved registrering af motorkøretøjer, vejafgifter og fjernsynsafgifter.

Artikel 2

Betingelser vedrørende ejendele

1. Ved »personlige ejendele» forstås i dette direktiv ejendele til de pågældendes personlige brug eller til brug i deres husholdning. Disse ejendele må hverken efter deres beskaffenhed eller mængde give anledning til formodning om, at indførslen sker i erhvervsmæssigt øjemed, og de må ikke være bestemt til økonomisk virksomhed i henhold til artikel 4 i direktiv 77/388/EØF (4). Som personlige ejendele anses dog også værktøj, udstyr og instrumenter, der er nødvendige for udøvelsen af den pågældendes erhverv.

2. Afgiftsfritagelse i henhold til artikel 1 indrømmes for personlige ejendele, der

a) er erhvervet i overensstemmelse med de almindelige beskatningsregler, som gælder for en medlemsstats hjemmemarked, og for hvilke der i forbindelse med udførsel ikke indrømmes nogen fritagelse for eller godtgørelse af omsætningsafgifter, punktafgifter eller andre forbrugsafgifter. Med henblik på dette direktiv anses ejendele, der er erhvervet på de i artikel 15, nr. 10, i direktiv 77/388/EØF anførte betingelser, for at opfylde disse betingelser.

b) rent faktisk har været benyttet af den pågældende i den medlemsstat, hvorfra de udføres, i mindst:
   — 6 måneder inden overflytning af bopælen, for så vidt angår motorkøretøjer (herunder påhængs-

(1) EFT nr. C 267 af 21. 11. 1975, s. 11.
(2) EFT nr. C 53 af 8. 3. 1976, s. 39.
(3) EFT nr. C 131 af 12. 6. 1976, s. 49.
(4) EFT nr. L 145 af 13. 6. 1977, s. 1.

vogne hertil), campingvogne, mobile homes, lystfartøjer og sportsfly;

— 3 måneder inden overflytning af bopælen eller oprettelse af en sekundær bopæl, for så vidt angår andre ejendele.

For de i litra a), andet punktum, omhandlede ejendele kan medlemsstaterne dog udvide de ovennævnte frister til 12 måneder.

3. De kompetente myndigheder kræver bevis for, at de i stk. 2 anførte betingelser er opfyldt for så vidt angår motorkøretøjer (herunder påhængsvogne hertil), campingvogne, mobile homes, lystfartøjer og privatfly. Med hensyn til andre ejendele kræver de kun et sådant bevis, hvis der foreligger alvorlig mistanke om svig.

Artikel 3

Indførselsbetingelser

Indførsel af ejendelene kan ske ad én eller flere gange inden for de frister, der er fastsat i henholdsvis artikel 7, 8, 9 og 10.

Artikel 4

Forpligtelser efter indførslen

De indførte ejendele må i 12 måneder efter den afgiftsfri indførsel ikke overdrages, udlejes eller udlånes, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, der godkendes af de kompetente myndigheder i indførselsmedlemsstaten.

Artikel 5

Særlige betingelser for visse ejendele

1. Medlemsstaterne kan bestemme, at de ejendele, der er anført i artikel 4, stk. 1, i direktiv 69/169/EØF [1], senest ændret ved direktiv 82/443/EØF [2], kun kan indføres afgiftsfrit i mængder op til dem, der i den pågældende artikel er fastsat for trafikken mellem medlemsstaterne.

2. Afgiftsfritagelse ved indførsel af rideheste, motorkøretøjer, (herunder påhængsvogne hertil), campingvogne, mobile homes, lystfartøjer og privatfly indrømmes kun, hvis privatpersonen overflytter sit sædvanlige opholdssted til indførselsmedlemsstaten.

Artikel 6

Almindelige regler for fastlæggelse af bopæl

1. Med henblik på dette direktiv forstås ved »sædvanligt opholdssted«, det sted, hvor en person sædvanligvis opholder sig, det vil sige mindst 185 dage pr. kalenderår, på grund af et privat og erhvervsmæssigt tilhørsforhold eller — hvis der er tale om en person uden erhvervsmæssigt tilhørsforhold — på grund af et privat tilhørsforhold hidrørende fra snævre bånd mellem den pågældende og det sted, hvor vedkommende bor.

En person, som ikke har erhvervsmæssigt og privat tilhørsforhold til samme sted, og som derfor er nødsaget til skiftevis at tage ophold på forskellige steder i to eller flere medlemsstater, anses dog for at have sædvanligt opholdssted på stedet for det private tilhørsforhold på betingelse af, at den pågældende regelmæssigt vender tilbage hertil. Sidstnævnte betingelse kræves ikke opfyldt, når den pågældende opholder sig i en medlemsstat med henblik på udførelse af en arbejdsopgave af bestemt varighed. At følge undervisningen på et universitet eller en skole medfører ikke overflytning af det sædvanlige opholdssted.

2. Privatpersoner fører bevis for deres sædvanlige opholdssted ved ethvert egnet middel, navnlig identitetskort eller ethvert andet gyldigt dokument.

3. I tilfælde hvor de kompetente myndigheder i indførselsmedlemsstaten nærer tvivl om gyldigheden af den erklæring om normal bopæl, der er afgivet på grundlag af de i stk. 2 anførte bevismidler, eller med henblik på visse specifikke kontrolforanstaltninger, kan de pågældende myndigheder kræve yderligere oplysninger eller beviser.

AFSNIT II

INDFØRSEL AF PERSONLIGE EJENDELE VED OVERFLYTNING AF DET SÆDVANLIGE OPHOLDSSTED

Artikel 7

1. Der indrømmes afgiftsfritagelse i henhold til artikel 1 på de i artikel 2—5 fastsatte betingelser ved privatpersoners indførsel af personlige ejendele i forbindelse med overflytning af det sædvanlige opholdssted.

2. Sidste indførsel skal finde sted senest tolv måneder efter overflytningen af det sædvanlige opholdssted.

---

[1] EFT nr. L 133 af 4. 6. 1969, s. 6.
[2] EFT nr. L 206 af 14. 7. 1982, s. 35.

AFSNIT III

INDFØRSEL AF PERSONLIGE EJENDELE VED MØBLERING AF EN SEKUNDÆR BOPÆL ELLER VED OPGIVELSE AF EN SÅDAN

Artikel 8

1. Der indrømmes afgiftsfritagelse i henhold til artikel 1 på de i artikel 2—5 fastsatte betingelser ved privatpersoners indførsel af personlige ejendele til møblering af en sekundær bolig.

Fritagelsen indrømmes kun, hvis

i) den pågældende person er ejer af den sekundære bolig eller har lejet denne for et tidsrum af mindst 12 måneder;

ii) de indførte ejendele svarer til det normale bohave i den sekundære bolig.

2. Afgiftsfritagelse indrømmes ligeledes på de i stk. 1 anførte betingelser ved indførsel af ejendele til den normale bopæl eller til en ny sekundær bopæl ved opgivelse af en tidligere sekundær bopæl, såfremt de pågældende ejendele reelt har været i vedkommendes besiddelse og været benyttet af denne i mindst 12 måneder.

Sidste indførsel skal finde sted senest 12 måneder efter opgivelsen af den sekundære bopæl.

Artikel 4 finder ikke anvendelse i tilfælde af genindførsel af ejendele.

AFSNIT IV

INDFØRSEL AF EJENDELE VED INDGÅELSE AF ÆGTESKAB

Artikel 9

1. Uanset artikel 2, stk. 2, litra b), andet led, men med forbehold af de øvrige bestemmelser i artikel 2—5 kan enhver person i forbindelse med indgåelse af ægteskab, under fritagelse for de i artikel 1 anførte afgifter, til den medlemsstat, hvortil den pågældende agter at overflytte sit sædvanlige opholdssted, indføre personlige ejendele, som den pågældende mindre end tre måneder forinden enten har erhvervet eller er kommet i besiddelse af, såfremt

a) indførslen foretages inden for et tidsrum, der begynder to måneder før den for ægteskabets indgåelse fastsatte dato, og som slutter fire måneder efter nævnte dato;

b) den pågældende fremlægger bevis for, at ægteskabet er indgået, eller at de officielle foranstaltninger med henblik på ægteskabets indgåelse er indledt.

2. Der indrømmes ligeledes afgiftsfritagelse for gaver, der sædvanligvis gives ved et bryllup, og som af personer, der har deres sædvanlige opholdssted i en anden medlemsstat end den, hvortil indførslen sker, foræres den person, der er omhandlet i stk. 1. Fritagelsen gælder for gaver, hvis enhedsværdi ikke overstiger 200 ECU. Medlemsstaterne kan dog indrømme fritagelse i tilfælde af større beløb end 200 ECU, for så vidt den enkelte gaves værdi ikke overstiger 1 000 ECU.

3. Medlemsstaterne kan gøre afgiftsfritagelsen betinget af, at der stilles en passende sikkerhed, hvis indførslen finder sted inden ægteskabets indgåelse.

4. Fremlægger privatpersonen ikke bevis for indgåelse af ægteskab inden for en frist på fire måneder fra den for ægteskabets indgåelse meddelte dato, beregnes afgifterne fra indførselstidspunktet.

AFSNIT V

INDFØRSEL AF EN AFDØDS PERSONLIGE EJENDELE ERHVERVET VED ARV

Artikel 10

1. Uanset artikel 2, stk. 2 og 3, artikel 4 og artikel 5, stk. 2, men med forbehold af de øvrige bestemmelser i artikel 2, 3 og 5, kan enhver privatperson, som ved arv erhverver ejendomsretten eller brugsretten til en afdøds personlige ejendele, der befinder sig i en medlemsstat, indføre disse ejendele til en anden medlemsstat, hvor den pågældende har bopæl, under fritagelse for de i artikel 1 nævnte afgifter, såfremt

a) den pågældende til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, i hvilken indførslen finder sted, indgiver en attest, der er udstedt af en notar eller en anden kompetent myndighed i den medlemsstat, hvorfra udførslen finder sted, hvoraf det fremgår, at de indførte ejendele er erhvervet ved arv;

b) indførslen finder sted inden for en frist på to år, efter at den pågældende har fået ejendelene i sin besiddelse.

AFSNIT VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 11

1. Indtil de fællesskabsbestemmelser om skatter og afgifter, der vedtages i medfør af artikel 14, stk. 2, i direktiv 77/388/EØF, træder i kraft, bestræber medlemsstaterne sig på mest muligt at begrænse formaliteterne ved indførsel, som af privatpersoner foretages i overensstemmelse med begrænsningerne og betingelserne i dette direktiv, ligesom de bestræber sig på at undgå importformaliteter, der indebærer kontrol med deraf følgende væsentlige indgreb i vognladningerne ved grænsen.

2. Medlemsstaterne kan opretholde og/eller indføre betingelser for afgiftsfritagelse, der er lempeligere end de i dette direktiv fastsatte; dette gælder dog ikke betingelserne fastsat i artikel 2, stk. 2.

3. Med forbehold af artikel 2, stk. 2, kan medlemsstaterne ikke i medfør af dette direktiv gennemføre mindre fordelagtige afgiftsfritagelser inden for Fællesskabet end dem, de indrømmer, når privatpersoner indfører personlige ejendele fra et tredjeland.

Artikel 12

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for senest den 1. januar 1984 at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom. Den hellenske Republik kan dog, forudsat at dobbeltbeskatning undgås, opretholde sin nugældende afgiftsordning, indtil det fælles merværdiafgiftssystem er indført.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv, navnlig forskrifter i forbindelse med gennemførelsen af bestemmelserne i artikel 11, stk. 2 og 3. Kommissionen meddeler de øvrige medlemsstater disse forskrifter.

3. Kommissionen aflægger efter høring af medlemsstaterne hvert andet år beretning til Rådet og Europa-Parlamentet om direktivets anvendelse i medlemsstaterne.

Artikel 13

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 28. marts 1983.

På Rådets vegne

J. ERTL

Formand